

Den kreative gnist

Leder fra LaRouchePAC, USA, den 2. januar 2016:

Putin underskrev i går en ny strategisk doktrin for Rusland. Selv om den endnu ikke er blevet oversat til engelsk, har vi pålidelige oplysninger om mange af hovedpunkterne. I betragtning af, hvem Putin er, og hvad han står for, er hovedlinjen positiv, og de fleste af pointerne er sande – men desværre vil selv det sandeste generelt blive misforstået. Dokumentet kræver f.eks., at videnskabens rolle bliver genoplivet, hvilket er absolut nødvendigt – men de fleste mennesker i dag, selv de fleste russere, har ingen idé om, hvad videnskab er.

Men en del af tankegangen i det er af fremragende kvalitet, og minder om Ben Denistons intervention i de sidste ti minutter af LaRouchePAC-webcastet den 30. december, hvor han kraftfuldt polemiserede, at der i realiteten nu kræves fuldstændigt nye ideer, hvis menneskeheden skal overleve – og således gjorde fremstød for den polemik, som LaRouche har ført omkring Brunelleschi.

Under diskussioner om dette aspekt gentog LaRouche, at, LPAC's Videnskabsteam og Komite for Politisk Strategi sandsynligvis typificerer de bedste aspekter af vores organisation.

For at vende tilbage til processen omkring Rusland: den Amerikanske Hær udgav Putins tale til De forende Nationer i november i den seneste udgave af sit magasin, *Military Review*, sammen med en artikel fra februar 2013 af den russiske generalstabschef Valerij Gerasimov og en forklarende artikel af en amerikansk Ruslands-specialist. Gerasimovs artikel gennemgik tankegangen bag den senere Moskva-konference i 2014 om »Farvede Revolutioner«, som vi dengang rapporterede om. Men Gerasimovs intellektuelle processer, og selvfølgelig nogle andres, gik langt videre end det, vi dengang vidste.

»Vi bør ikke kopiere udenlandske erfaringer og jage efter førende lande, men vi må overstige dem og selv indtage førende positioner. Det er her, militærvidenskab får en afgørende rolle«, skrev Gerasimov. Gerasimov bemærker, at den fremragende, sovjetiske, militære akademiker Aleksandr Svechin skrev: »Det er ekstraordinært vanskeligt at forudsige krigens vilkår. For hver krig må man udarbejde en særlig linje for den strategiske krigsførelse. Hver krig er et unikt tilfælde, der kræver fastlæggelsen af en særlig tankegang, og ikke anvendelsen af en eller anden model.«

»Tilstanden i dag for russisk militærvidenskab kan ikke sammenlignes med blomstringen af den militær-teoretiske tankegang i vort land på tærsklen til Anden Verdenskrig«, skrev Gerasimov. Og dog »var der dengang ingen folk med højere eksaminer, og der var ingen akademiske skoler eller ministerier. Der var fremragende personer med strålende ideer. Jeg ville kalde dem fanatikere, i ordets bedste betydning. Måske har vi ganske enkelt ikke tilstrækkeligt med sådanne folk i dag. Folk, som f.eks. Georgy Isserson«, der præcist forudsagde, hvordan den næste krig ville begynde, med længe, hemmeligt forberedte angreb, før nogen som helst krigserklæring. Isserson, en omfattende pionér inden for militærtænkning, blev arresteret i 1941 og blev ikke løsladt før i 1955.

»Skæbnen for denne 'fædrelandets profet' fik et tragisk forløb. Vort land betalte for ikke at lytte til konklusionerne af denne professor fra Generalstabsakademiet, med enorme mængder af blod. Hvad kan vi udlede af dette? En hånlig holdning til nye ideer, til fremgangsmåder, der ikke er standard, til andre synsmåder, er uacceptabelt i militærvidenskab. Og det er endnu mere uacceptabelt for dem, der praktiserer hvervet, at have denne holdning til videnskab.«

»Som konklusion vil jeg gerne sige, at, uanset, hvilke styrker fjenden har, uanset, hvor veludviklet hans styrker og midler

til væbnet konflikt måtte være, så kan former og metoder for at overvinde dem findes. Han vil altid have sårbare områder, og det betyder, at passende midler til at modgå ham findes.«

Efter nogen diskussion om den russiske baggrund responderede Lyndon LaRouche som følger: Han sagde, at de fleste af vore folk, i vores egen organisation, er temmelig dumme. Det skyldes, at de får en af disse 'løsener', en afviger-dialekt – de kommer med forskellige 'løsener' – og så siger de, at denne politik er politikken. Og det er altid noget i retning af en deduktiv model. Og de har ingen forståelse af dette, fordi de ikke er kreative; de er absolut ikke kreative. De kalder sig kreative, men i samme sekund, man løber ind i noget, hvor gruppen beslutter at træffe en beslutning om, hvad der endegyldigt er rigtigt – her er det, at hele organisationen bliver ødelagt. For de insisterer på at vedtage en slags gruppetænkning, og de antager, at dette må være politikken. Men de går ind i denne pragmatiske holdning, og de mister den kreative gnist, som er hemmeligheden bag alle gode ting, der vinder krige, og den slags.

Det, vi har på Manhattan – vi har virkelig en intelligent organisation. Inden for andre områder har vi nogle virkelig fremragende folk, blandt den håndfuld, der er fremragende folk i vores organisation, men de fleste af folkene fatter det simpelt hen ikke, for de taler altid om en 'praktisk' fremgangsmåde, en 'praktisk' metode, en 'praktisk' måde at gøre tingene på. Og de er ikke dumme mennesker. Men de bliver fordummede på det her – på dette princip. De siger, at man må komme frem til en aftale. Alle må komme på linje, mere eller mindre. Eller, hvis de ikke kommer på linje, ja, så bliver det spørgsmålet. I realiteten mener jeg, at en stor del af vores organisation – selv lederskabet, med få undtagelser – er temmelig dumme i denne henseende. De vil være dygtige til at udtænke en plan, men planen vil sjældent virke. Og de er modvillige, de er så modvillige, til at opgive denne ting.

Titelbillede: 'Mediterende filosof', oliemaleri, Rembrandt Van Rijn, 1632